

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Kamil Grzesik

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2016 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: W. G. (jako reprezentanta grupy)

przeciwko: W. N.

o zapłatę

w przedmiocie przyznania wynagrodzenia biegłemu

postanawia:

I. **przyznać biegłemu sądowemu** - w zakresie budownictwa lądowego, sieci instalacyjno – kanalizacyjnych, gazowych, wentylacyjnych i centralnego ogrzewania, dróg mostów i lotnisk, dozoru energetycznego w zakresie sieci i instalacji gazowych, rzeczoznawstwa budowlanego – **inż. C. D.** kwotę **1.342,74** zł (jeden tysiąc trzysta czterdzieści dwa złote 74/100) - tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii w niniejszej sprawie oraz kwotę **529,89** zł (pięćset dwadzieścia dziewięć złotych 89/100) tytułem zwrotu kosztów dojazdu;

II. oddalić wniosek biegłego o przyznanie wynagrodzenia w dalej idącym zakresie.

UZASADNIENIE

Biegły sądowy inż. C. D. na zlecenie tut. Sądu opracował i przedstawił do akt niniejszej sprawy opinię, a za wykonaną pracę przedłożył rachunek z wyszczególnieniem czasu pracy (72 godziny X 31,97 zł). Biegły wniósł o podwyższenie wynagrodzenia o 50% - uzasadniając wniosek wyższym wykształceniem, tytułem Rzeczoznawcy Budowlanego od 6 lat oraz skomplikowanym charakterem sprawy. Nadto biegły wniósł o zwrot kosztów dojazdu 634 km x 0,8359 zł (K.-K.-K.).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 288 k.p.c. biegły ma prawo żądać wynagrodzenia za stawiennictwo do Sądu i wykonaną pracę. Na podstawie art. 89 ust. 1 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz. U. 2010 r., nr 90, poz. 594) biegłemu powołanemu przez sąd przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez niego wydatków niezbędnych dla wydania opinii. Wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę ustala się, uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii czas i nakład pracy, a wysokość wydatków – na podstawie złożonego rachunku. Wynagrodzenie biegłych oblicza się według stawki wynagrodzenia za godzinę pracy albo według taryfy zryczałtowanej określonej dla poszczególnych kategorii biegłych ze względu na dziedzinę, w której są oni specjalistami. Podstawę obliczenia stawki wynagrodzenia za godzinę pracy i taryfy zryczałtowanej stanowi ułamek kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość określa ustawa budżetowa.

Stosownie natomiast do § 2 oraz 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz. U. 2013 r., poz. 518) stawka wynagrodzenia biegłych powołanych przez sąd za każdą rozpoczętą godzinę pracy, zwana dalej "stawką" wynosi - w zależności od stopnia złożoności problemu będącego przedmiotem opinii oraz warunków, w jakich opracowano opinię - od 1,28% do 1,81% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość określa ustawa budżetowa, zwanej dalej "kwotą bazową".

Ustawa budżetowa na rok 2016 z dnia 25 lutego 2016 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 278) ustala w/w kwotę bazową na poziomie 1.766,46 zł (art. 9 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy).

Stawka wynagrodzenia wskazana w rachunku przez biegłego (na poziomie 1,81% kwoty bazowej za godzinę pracy biegłego) jest zgodna z poziomem stawki określonym przez rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz. U. 2013 r., poz. 518) i Sąd jej nie kwestionuje, uznając iż biegły zastosował stawkę prawidłową.

Natomiast liczba godzin jaką biegły poświęcił na wykonanie opinii tj. 55 godzin na zapoznanie się z aktami sprawy liczącymi 3 tomy budzi wątpliwości Sądu, w którego ocenie liczba ta nie powinna przekroczyć 25 godzin.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 518) opiera wynagrodzenie biegłych za wykonaną pracę na stawce godzinowej (§ 2-3). Przy tym należy mieć na uwadze, że ilość czasu, którą trzeba zużyć na określoną czynność, jest zależna od tak wielu czynników, a wśród nich także od indywidualnych cech wykonawcy i indywidualnych cech czynności, że podany w rachunku czas zużyty na wykonanie czynności może być z natury rzeczy skontrolowany tylko w przybliżeniu. Jeżeli więc nie istnieją ogólnie obowiązujące normy czasu wykonania danej czynności, kwestionowanie rachunku biegłego na tej podstawie, że czynność wymagała mniej czasu, niż to wykazano w rachunku, może być skuteczne tylko wtedy, gdy podane w rachunku ilości zużytego czasu są tak jaskrawo wygórowane, że opierając się na zwykłym doświadczeniu życiowym, można od razu stwierdzić, że biegły niewątpliwie zużył znacznie mniej czasu, niż podaje w rachunku (por. postanowienie SN z 18 sierpnia 1959 r., I CZ 82/59, OSN 1961, nr 2, poz. 41).

W ocenie Sądu zawarta przez biegłego w przedłożonym rachunku wraz z kartą pracy kalkulacja ilości roboczogodzin poświęconych na zapoznanie się z aktami sprawy (55 godzin) wyraźnie została zawyżona, co można stwierdzić w oparciu o same zasady doświadczenia życiowego. Czas poświęcony na zapoznanie się z aktami sprawy (3 tomami) nie powinien przekroczyć 25 godzin. Czas ten w zupełności wystarcza na przeczytanie akt, nadto zadaniem biegłego była odpowiedź na pytanie czy zakręcenie wodomierza nr (...) skutkowało odcięciem wody w pomieszczeniach, z których doszło do jej wycieku, zatem zapoznanie się z aktami było konieczne tylko w tym zakresie, który dotyczył zakresu zleconej biegłemu opinii, a więc usytuowania instalacji, wodomierzy i przebiegu zdarzenia z dnia 28 stycznia 2010 r. (wycieku), a te informacje znajdują się jedynie na niektórych kartkach niniejszych akt.

Biorąc zatem wskazane okoliczności pod uwagę uznać należało, że analiza akt sprawy zajęła biegłemu nie więcej jak 25 godzin (trzy dni pracy po około 8 godzin).

W konsekwencji Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie za 42 godziny pracy (25 godz. zapoznanie się z aktami sprawy, 5 godz. opracowanie opinii, drukowanie, dystrybucja, 12 godz. oględziny wraz z dojazdem i powrotem, trasa K.-K.-K.). Przemnożenie ilości godzin przez stawkę wynagrodzenia za godzinę - 42 godz. x 31,97 ((...),46x0, (...)) dało kwotę 1342,74 zł i taką też kwotę Sąd przyznał biegłemu tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii w niniejszej sprawie.

Sąd nie uwzględnił wniosku biegłego o podwyższenie wynagrodzenia o 50%. Zgodnie z § 4 rozporządzenia - **w razie złożonego charakteru problemu** będącego przedmiotem opinii, stawka wynagrodzenia biegłego może

być podwyższona do 50%, jeżeli biegły ma dyplom ukończenia studiów wyższych lub dyplom mistrzowski oraz pełni funkcję biegłego sądowego nie krócej niż jedną kadencję lub funkcję rzeczoznawcy przez okres co najmniej pięciu lat. W ocenie Sądu przedmiot opinii w niniejszej sprawie nie był złożony (należało ustalić czy zakręcenie konkretnego wodomierza skutkowało odcięciem wody do danego pomieszczenia), opinia tego rodzaju polega na ustaleniu czy zakręcono właściwy zawór, a zatem w ocenie Sądu nie jest to opinia szczególnie skomplikowana. Mając to na uwadze, Sąd uznał, iż nie zachodzą przesłanki do zastosowania przywołanego powyżej § 4 rozporządzenia i podwyższenia stawki wynagrodzenia biegłego o 50%.

Z uwagi na powyższe, Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie w kwocie wynagrodzenie w kwocie 1342,74 zł, uznając iż jest ono odpowiednie do zakresu czynności biegłego i zgodne z obowiązującymi normami.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 w zw. z art. 90 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. nr 167, poz. 1398) biegłemu przysługuje zwrot kosztów podróży – z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowej na wezwanie sądu - w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. Górną granicę należności, o których mowa w ust. 1, stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (ust. 2). Te ostatnie kwestie reguluje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. 2013.167). Zgodnie z jego § 3 ust. 4 w przypadku odbycia podróży samochodem osobowym przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu, która nie może być wyższa, niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym. Wydane na w/w podstawie rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów nie będących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271 ze zm.), w § 2 pkt. 1b wskazuje, iż koszty używania pojazdów do celów służbowych pokrywa pracodawca według stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, które nie mogą być wyższe, niż dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika do 900 cm³ - 0,5214 zł, natomiast o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ – 0,8358 zł.

Biegły wnosząc o zwrot kosztów podróży podał, że trasę z K. do K. i z powrotem wynoszącą ok. 634 km w obie strony przejechał samochodem osobowym o pojemności silnika powyżej 900 cm³, wobec czego wnosi o zwrot kosztów podróży w wysokości 529,89 zł. (634 x 0, (...)). Wobec faktu, iż żądana kwota nie przekracza stawek maksymalnych przyjętych przez ustawodawcę dla obliczania zwrotu kosztów przejazdu, biegłemu przyznano zwrot kosztów podróży w żądanej wysokości.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak na wstępie.